

prism
ปรีชัม

จงระวังเส้นทางสายเปลี่ยวในคืนเพ็ญ

ในช่วงเวลาที่ภูตผีนับร้อยจะออกเดินขบวนร้องรำทำเพลง
และกวาดเก็บผู้พบเห็นมาเป็นเพื่อนร่วมขบวน!

百鬼夜行

不思議な満月の妖怪行列

เฮียกุก
ยาเกี้ยว

ขบวนแห่ร้อยผี
แห่งเดือนเพ็ญพิศวง
กันตชาต ชวนะวิรัช

prism
บริษัท

เชือกกึกกักราเกีย
ขบวนแห่ร้อยผีแห่งเดือนเพ็ญพิศวง

百鬼夜行
不思議な満月の妖怪行列

กันตชาต ชวนะวิรัช
เขียน

RanuthTong
วาดภาพประกอบ

การอ่านดี้อร่ากึกกักราเกีย

เสียงกึกก้อง ขบวนการร้อยผีแห่งเดือนเพ็ญพิศวง

百鬼夜行 不思議な満月の妖怪行列

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7730-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ ทศ ปริญาคนิต

ผู้ช่วยบรรณาธิการ พรปวีร์ คงหนู • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิ้น

ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร

คอมพิวเตอร์ มั่นสนันท์ • พิสูจน์อักษร ส่องนา ภัคตรีวัลย์, อัมไพวรรณ ยศศิริพันธ์

คำนิยาม

ผมน่าจะเป็นคนที่ได้อ่าน*เฮียกกียาเกียว ขบวนการแห่ร้อยผี* แห่ง*เดือนเพ็ญพิศวง* เป็นคนแรกๆ ของโลก

ผมรู้จักกับกัณฑ์ชาตครั้งแรกในโครงการบ่มเพาะนักเขียนหน้าใหม่ โดยสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยร่วมกับสำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน) ผมไปในฐานะวิทยากร และกัณฑ์ชาตไปในฐานะผู้เข้าร่วมอบรม หากจะพูดว่าผมรู้จักกับนักเขียนครั้งแรกในฐานะ ‘อาจารย์ - ลูกศิษย์’ ก็คงไม่ผิดนัก (หากเขานับผมเป็นอาจารย์ด้วย!)

ครั้งแรกที่ทำความรู้จัก ผมชวนผู้เข้าร่วมอบรมที่อยู่กลุ่มผมทุกคนให้นั่งล้อมวงและคุยกันเรื่องโครงเรื่องนิยายที่ยากเขียน ผมจำได้ว่ากัณฑ์ชาตเล่าโครงเรื่อง*เฮียกกียาเกียว ขบวนการแห่ร้อยผี*แห่ง*เดือนเพ็ญพิศวง*ให้ฟัง ขณะฟัง ผมนั่งอึ้งไปในความละเอียดลออและสอดคล้องของเรื่องราวข้างในไม่รู้จบ หลังฟังจนจบ ผมเงิบไปครู่หนึ่ง เพราะไม่รู้จะแสดงความคิดเห็นตรงส่วนใดดี เพราะงานเขียนชิ้นนี้มีความสมบูรณ์มากในตนเองอยู่แล้ว

งานชิ้นนี้ประกอบสร้างไปด้วยองค์ประกอบทางการเขียนที่ครบครัน

อย่างแรกคือความคิดใหญ่ที่ว่าด้วยเรื่องขบวนการร้อยสูร

อันสัมพันธ์ไปกับเรื่องราวเชิงประวัติศาสตร์ในประเทศไทย
นี่คือสิ่งที่ผมชอบที่สุดในเรื่องนี้ ผมถึงกับรำพึงรำพันในใจ
ขณะฟังว่า เก่งมาก เจ๋งมาก คมมาก อยากได้อะไรมากกว่านี้
แบบนี้มาใช้บ้างจัง

ถัดไปจากนั้น นักเขียนก็ยังทำงานได้อย่างครบถ้วน
โดยเฉพาะเรื่องพล็อตที่สลับซับซ้อนอยู่ในระดับที่กำลังดี
ไม่มากจนหนัก แต่ก็ไม่น้อยจนน่าเบื่อ ลากพาความสนใจของผม
ไปได้ตั้งแต่ต้นจนจบ ตัวละครมีมิติแม้จะเล่าผ่านสายตาเด็ก
แต่ก็เป็นเด็กอันเป็นเหมือนตัวแทนของความบอบช้ำของ
ความเป็นผู้ใหญ่ภายใน และที่สำคัญที่สุดคือแก่นเรื่องที่คมคาย
เสียจนผมบอกได้ว่าต้องรักษาไว้ให้ดี อย่าไขว่เขวจนทำให้ส่วนนี้
ด้อยลงเด็ดขาด

หลังจากพูดคุยปรับแก้กันในส่วนยิบย่อยให้โครงเรื่อง
สมบูรณ์ขึ้นแล้ว กันตชาติก็กลับไปเขียนนวนิยายฉบับเต็มมา
และเมื่อผมอ่านผมก็ได้แต่พูดว่า “เขาเขียนหนังสือ...เป็น”
ผมไม่มีความเห็นอื่นใดอีกเลยนอกจากบอกให้เขาจัดการส่ง
ต้นฉบับให้สำนักพิมพ์พิจารณา งานของเขาสมบูรณ์แล้ว
ใช้ได้แล้ว พร้อมจะให้นักอ่านอ่านแล้ว

กลับมาอีกครั้งผมได้พบกับนวนิยายเรื่องนี้ในฐานะของ

หนังสือที่เตรียมตัวจะตีพิมพ์ออกไปสู่สายตาคนอ่าน ผมภูมิใจ
เสียยิ่งกว่าอะไรที่ได้มีส่วนร่วม (แม้จะน้อยมาก เพราะนักเขียน
เก่งมากอยู่แล้ว) กับหนังสือเล่มนี้

เอียกเกียเกียว ขบวนแห่ร้อยผีแห่งเดือนเพ็ญพิศวง
อัดแน่นไปด้วยความอดทน พยายาม และไม่ย่อท้อของนักเขียน
คนหนึ่ง ที่ขัดเกลาแล้วขัดเกลาอีก พัฒนาแล้วพัฒนาอีกจนได้
ผลงานชิ้นนี้ออกมา

ผมเชื่อว่านักอ่านจะไม่ผิดหวัง และสัมผัสได้ถึงความ
พยายามอันเต็มเปี่ยมของนักเขียน ไม่นะ...ก้นตachatอาจจะ
กลายเป็นชื่อนักเขียนในดวงใจคุณอีกคน

กิตติศักดิ์ คงคา

คำนำสำนักพิมพ์

ก่อนที่จะศาสนาพุทธ พราหมณ์ และศาสนาอื่นๆ จะเข้ามา คนไทยนับถือภูตผีและชีวิตหลังความตายเป็นความเชื่อหลัก เราชมเด็กแรกเกิดว่าน่าเกลียดน่าชังเพื่อหลอกไม่ให้ผีเอาตัวไป เราเตรียมวิญญาณคนตายสู่โลกหลังความตายด้วยการอาบน้ำ และแต่งตัวศพ คนไทยอยู่กับผีตั้งแต่ครุฑมารดาถึงเชิงตะกอน

สังคมที่แน่นแฟ้นกับสิ่งหนึ่งย่อมผลิตเรื่องเล่าเกี่ยวกับสิ่งนั้นโดยปริยาย ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม นักเขียนเรื่องสยองขวัญไทยตั้งแต่หม เวชกร, สรจักร ไปจนถึงภาคนัยก็ได้สะท้อนสังคมที่อาศัยอยู่ในหลากมิติ ผลงานของพวกเขาได้รับอิทธิพลจากสังคมที่คุ้นชินกับผี ส่วนสังคมก็ได้รับอิทธิพลจากเรื่องเล่าผีของพวกเขา แล้วเราในฐานะผู้เสพก็เฝ้าหูฟังเรื่องสะพรั่งด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ไทยเล่าไทย หลอนเป็นโปรเจกต์เปิดรับต้นฉบับสยองขวัญจากเหล่านักเขียนหน้าใหม่เพื่อพัฒนาและตีพิมพ์ สำนักพิมพ์เชื่อว่าประเทศไทยมีคนที่มีพร้อมจะเสิร์ฟความหลอนให้นักอ่านโดยไม่ย่อหน้าอดีตหรือประเทศอื่นๆ เปิดมิติใหม่แห่งการอ่านเรื่องเล่าชวนขนลุก ถึงเวลาแล้วที่ไทยจะเล่าเพื่อให้ไทยได้หลอน

เอี้ยกเกียเกี้ยว ขบวนแห่ร้อยผีแห่งเดือนเพ็ญพิศวง
โดยกันตชาต ชวนะวิรัช เป็นหนึ่งในผลงานที่ได้รับการคัดเลือก
ตีพิมพ์ เพราะสำนักพิมพ์เชื่อว่าผลงานระทึกขวัญแต่สะท้อน
อารมณ์ขึ้นนี้หยิบภูตผีสัญชาติไทยและญี่ปุ่นมาผสมผสาน
ได้อย่างสร้างสรรค์แปลกใหม่ พร้อมกันนั้นก็ละเอียดบรรยาย
ถึงอารมณ์ของมนุษย์ได้อย่างจริงใจ

ไทยเล่าไทยหลอนยังมีผลงานระทึกอีกมากที่จะฝากความ
หลอนให้นักอ่านได้ระลึกไปชั่วชีวิต ไม่มีเรื่องใดชนะหรือแพ้
เพราะโปรเจกต์นี้ไม่ใช้การแข่งขัน แต่เป็นการร่วมกันเล่าขาน
เพื่อให้เหล่านักอ่านทั้งหลายได้พริ้งพริงถึงกระดูกดำ

สำนักพิมพ์ขอขอบคุณนักเขียนทุกคนที่มอบโอกาสให้
สำนักพิมพ์ได้พิจารณาต้นฉบับ และนักอ่านทุกคนที่หยิบผลงาน
จากโปรเจกต์นี้ขึ้นอ่านแล้วร่วมหลอนไปพร้อมๆ กับเรา

คำนำผู้เขียน

ผมหลงใหลตำนานครับ

ตำนานท้องถิ่นที่เล่ากันมาชั่วรุ่น ประวัติศาสตร์เปี่ยมสีสันที่จารึกบางแง่มุมของชีวิตมนุษย์เอาไว้ หนึ่งในตำนานที่ผมหลงใหลมาช้านานคือตำนาน 'เฮียกเกียเกี้ยว' ขบวนแห่ร้อยยอสุรยามวิกาลของญี่ปุ่น เมื่อผมอ่านเรื่องราวนี้ จินตภาพของเหล่าผีสาบสยาม ทั้งกระสือ กระหัง ปอบ ผีกะ เปรต เดินขบวนด้วยกันไปใต้แสงจันทร์ เป็นฉากภาพที่วิจิตรตระการตานัก และเช่นเดียวกับที่คนโบราณรับรามาเผยแพร่จากอินเดีย มาปรุงเป็นรามเกียรติ์รสสยาม ผมก็ขโมยเอาตำนานญี่ปุ่นนี้ มาจินตนาการใหม่ ว่าหากขบวนแห่ร้อยยอสุรมาเดินขบวนบนแผ่นดินไทยจะเป็นอย่างไรหนอ (และหวังว่าจะตรึงใจผู้อ่านได้สักเศษเสี้ยวความอัศจรรย์ของรามเกียรติ์ก็พอใจแล้ว)

นวนิยายเรื่องนี้เป็นนิยายเล่มแรกของผมที่ได้ตีพิมพ์ จึงมีความตื่นเต้นไม่น้อย แต่ต้องขอขอบคุณคุณทศ ปริญญาคุณิต บรรณาธิการและกองบรรณาธิการปริซึมไทย ที่ให้โอกาสและช่วยปรับปรุงเฮียกเกียเกี้ยว ขบวนแห่ร้อยผีแห่งเดือนเพ็ญพิศวงให้สมบูรณ์ เพื่อเลิฟราเม็งรสตั้มย่ากุ้งขามนี้ให้ผู้อ่านที่รักทุกท่าน

ขอขอบคุณอาจารย์กิตติศักดิ์ คงคา ที่ได้ให้คำแนะนำมีค่ายิ่งจากการนำนิยายเรื่องนี้เข้าร่วมโครงการบ่มเพาะนักเขียน

รุ่นที่ 6 ตั้งแต่เริ่มทำพล็อตและทรีตเมนต์, คุณครูน้ำผึ้ง มั่งคั่ง
ที่มอบความหลงใหลในการเขียนให้นายกันตชา, กชส. ซึ่งช่วย
เป็นบ.ก.จำเป็นให้ กตช.มาแต่ครั้งมัธยมปลาย, เขียแก้วที่ถาม
สารทุกข์สุกดิบกันเสมอ และสมาชิกบ้านคุกกี้เสิร์ฟที่ให้งำลังใจ
และสนับสนุนความฝันของพี่กันตนะครับ

เกือบลืม ขอขอบคุณนักอ่านที่รักทุกท่านที่หยิบหนังสือ
เล่มนี้ขึ้นมาอ่าน (แถมยังอุตส่าห์อวยอิงอ่านคำนำผู้เขียน
มาถึงตรงนี้ด้วย) ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ และหวังว่าจะมีโอกาส
เจอกันอีก สวัสดีครับ

กันตชาต ชวนะวิรัช

สารบัญ

1. ขบวนแห่ร้อยผี	4
2. บ้านกาเหว่า	68
3. สุริยคราส	136
4. วันเพ็ญเดือนสิบสอง	198
บทตาม	256
เนื้อหาและภาพบางส่วนจาก	
ตำนานขบวนแห่ร้อยผี	
โดย ปรก ยอดพิไชย	266
เกี่ยวกับผู้เขียน	274
เกี่ยวกับผู้วาดภาพประกอบ	275

ตอนเด็กๆ ยูริตื่นเต้นทุกครั้งทีปู้มานอนด้วย ต่างจากพ่อแม่
ที่บอกราตรีสวัสดิ์แล้วปิดไฟ ปูมาพร้อมเรื่องเล่าก่อนนอน
บางครั้งเป็นนิทาน บางทีก็เป็นประสบการณ์ชีวิต ตลกบ้าง
เศร้าบ้าง แต่ไม่มีเรื่องไหนน่าเบื่อเลย ยูริมักผล็อยหลับกลางเรื่อง
และแต่งเติมตอนจบในหัวผ่น เช่นเดียวกับทุกความฝัน
ครั้งตื่นเต็มตา ยูริค่อยๆ สัมเลือนจนกลายเป็นหมอกจาง

ทว่ามิเรื่องหนึ่งที่ยูริยังจำติดใจถึงตอนนี้ ทั้งที่เธอได้ฟัง
ตอนนอนซมป่วยไข้ พ่อแม่ไปต่างจังหวัด ปูกับพี่ปรกจึงมานอน
เฝ้าเธอ เธอจำได้ทุกรายละเอียด ทั้งสัมผัสนุ่มของปู ทั้งสัมผัส
เย็นจากผ้าชุบน้ำบนหน้าผาก และทุกถ้อยคำในเรื่องเล่าพิสดารนั้น

“เห็นศาลเจ้าญี่ปุ่นที่ปลายคลองไหม สมัยอยุธยา
พวกญี่ปุ่นเคยตั้งหมู่บ้านที่คลองเรือยาว จนถึงสมัยพระราช
องค์หนึ่ง พระองค์ทรงหวาดระแวงขุนนางญี่ปุ่นคนหนึ่ง จึงลอบ
สังหารเขาและขับไล่เพื่อนร่วมชาติของเขาออกไป หมู่บ้านญี่ปุ่น
กลายเป็นหมู่บ้านร้าง แต่พวกเขาไม่ได้ทิ้งไว้แค่เสาศาลเจ้า
กับผนังกระดาษ...พวกเขาทิ้งบางสิ่งไว้ด้วย

“เล่ากันว่า ไม่นานนับแต่พวกญี่ปุ่นจากไป ก็มีขบวนแห่
ขบวนหนึ่งเดินผ่านแนวป่ามายังคลองเรือยาว พวกมันปรากฏตัว
ใต้เงารัตติกาล ร้องรำทำเพลงประหลาด ไม่มีสมาชิกมนุษย์

ในขบวนนั้น สิ่งมีชีวิตพิกลพิการที่มีศีรษะบวมโตตะปุ่มตะป่ำ
พระอลัชชีซ่อนใบหน้าอัปลักษณ์ใต้หมวกจักสาน แมวสีดำสนิท
ผู้มีดวงตาแดงฉาน แม้กระทั่งพวกที่ดูเหมือนมนุษย์ก็เห็นชัดว่า
ไร้ชีวิต เพียงแต่เดินตามขวาลาสีฟ้าในมือพระอัปลักษณ์ราวกับ
หุ่นเชิดนบร่อยที่เคลื่อนที่พร้อมกัน ผู้ใดโชคร้ายเห็นขบวนอุบาทว์นี้
ไม่นาน...ก็จะต้องร่วมเดินขบวนกับพวกมันไปตลอดกาล”

เรื่องเล่าท่อนท้าย ๆ กลายเป็นเสียงก้องในฝันหลังเธอ
หมดสติด้วยพิษไข้ เมื่อเธอสะดุ้งตื่นตอนตีสอง พ้ามืดสนิท
ไร้แสงจันทร์หรือแสงดาว ไร้กระทั่งเสียงจักจั่น ในห้อง
มีเพียงพีปรักที่หัลสนิท...ปูไม่อยู่แล้ว ยูริมองหาปู ตอนนั้น
เธอก็ได้ยินเสียงเพลงจากนอกหน้าต่าง เธอไม่เข้าใจเนื้อเพลง
แต่เธอไม่ชอบมันเลย เธอลุกขึ้นไปเกาะหน้าต่างส่องดูภายนอก

เธอเห็นแสงสีฟ้าส่องเรืองอยู่ปลายถนน เสียงดนตรี
ดังมาจากแสงนั้น...ปูกำลังเดินไปหามัน

ยูริเปิดหน้าต่าง ร้องเรียก “ปูคะ!”

ปูชะกัก หันกลับมา เมื่อเห็นเธอ ท่านก็ยิ้มให้ ก่อนจะ
เดินหายไปในความมืดของถนน

ยูริไม่เคยเห็นปูอีกเลย

ขบวนแห่ร้อยผี

1

ใบหน้า ของสิ่งที่นั่งยองๆ อยู่ใต้เสาไฟอบด้วยของเหลวสีดำ ร่างกายเต็มไปด้วยรูหนอนไซ้ มันอยู่ที่ทางสามแพร่งหน้าตลาด พลุกพล่าน รถยนต์วิ่งผ่านไปมาเสียงดังหนวกหู ผู้คนพากันจับจ่ายซื้อของหรือสังสรรค์กันที่ร้านเหล้า บ้างก็มาเดินเล่นริมคลอง ชี้ชวนกันดูไฟประดับที่เปลี่ยนราตรีให้ฉูดฉาด ทว่าไม่มีใครเห็นสัมผัสตานั้น เว้นแต่เด็กชายวัยสิบห้าคนหนึ่ง ที่เฝ้าดูมันตั้งแต่ตะวันตกดินแล้ว

อัครเห็นมันทุกวันจากหลังลูกกรงหน้าต่างห้องครัว *ลี้มเพ้งโกซนา* ทุกวันจะมีกระทงใบเล็กใส่ข้าวหนึ่งปั้น สัมภเวสี ละเลียดมันช้าๆ ก่อนจะหายไป แต่วันนี้ไม่มีกระทงใบนั้น ป้าผู้ใหญ่งับกับการเตรียมงานลอยกระทงจนลืมเอาข้าวมาตั้ง ไม่ใช่แค่เธอ ทุกคนในคลองเรือยาวตื่นตื่นกับวันเพ็ญเดือนสิบสองเสมอ

คลองเรือยาวเป็นตำบลเล็กซุกซ่อนในหุบเขา เพราะอยู่นอกเส้นทางถนนใหญ่จึงเงียบเหงาตลอดปี เว้นเสียแต่ช่วงลอยกระทงเท่านั้น ตำบลที่แสนสงบก็พลันมีแสงจากหลอดไฟระยิบทุกหนแห่ง ดอกไม้เทียมจะผลิบานเหนือทางเดินคอนกรีต อัปลักษณ์สองฟากคลอง ทุกชุมชนจะห่มเมื่อดึงตักแต่งรถ ขบวนแห่กระทง บรรจงเลือกสาวงามมาเป็นนางนพมาศอวดโฉมแข่งกัน เป็นความรื่นเริงปีละเจ็ดวันของชุมชนใกล้เคียง

จึงไม่แปลกที่ป้าผู้ใหญ่จะหลงลืมเอาข้าวใส่กระทงเล็ก มาเช่นชีวิตที่ดับดับเมื่อแปดเดือนก่อน ณ ทางสามแพร่งนี้

“เฮ้ย ไอ้เด็กใหม่ อย่าอู้สิวะ!” เสียงต่ำจากเบื้องหลัง ทำให้้อครต้องละสายตาจากส้มภเวสี เขาก็มหันหลังจกนต่อไป แต่แอบเหลือบมองรอบข้างไปด้วย เซฟใหญ่หันไปตะโกน โหวกเหวกใส่พนักงานอีกคน นอกจากผู้คุมคร้วตาคุมแล้ว ในคร้วก็วุ่นวายจนไม่มีใครใส่ใจงานคนอื่น ้อครจึงสบโอกาศ ตักเอาข้าวหมูแดงในอ่างล้างจานใส่ในกล่องกาแฟเปล่าและ ซ่อนไว้ เมื่อหมดกะ เขาก็เปลี่ยนชุดพนักงานคร้วเป็นชุดนักเรียน ม.ปลาย แล้วเดินข้ามถนนไปยังทางสามแพร่ง

“เฮ้นี้...ไม่ได้บักฐูป แต่ก็น่าจะกินได้นะ” ้อครเอ่ย พลงวางกล่องกาแฟไว้ใกล้เท้าเจ้าส้มภเวสี ตอนแรกมันมันึง ก่อนจะก้มลงสำรวจกล่องกาแฟเหมือนสุนัขสำรวจอาหาร จากนั้นก็เริ่มเปิบข้าวกินอย่างเอร็ดอร่อย ้อครถอนหายใจแล้ว นั่งยองๆ ลง

“ตั้งแต่เกิดก็เห็นมีคนขับรถล้มตายตรงโค้งนี้ตลอด แต่ทำไมถึงมีเกตนเดียวนะ” เขาถาม เจ้าส้มภเวสีส่ายหัว

้อครลืมไปแล้วว่าส้มผัสพวกมันได้ครั้งแรกตอนก็่ขวบ แต่นับแต่จำความได้ ้อครก็มักแว่วเสียงกระซิบในห้องเจียบงัน เสียงกริตร้องจากโค้งร้อยศพ หรือเสียงพึมพำไม่ได้ศัพท์ลอยมา ตามลม มันเริ่มจากเสียงบางเบาจนยากจะแยกกับลม ก่อนจะ ค่อยๆ ดังขึ้นตามกาลเวลา ในระยะหลังมานี้ ส้มผัสของเขา แกร่งขึ้นจนเริ่มเห็นพวกมันอย่างเลือนราง กระนั้น โสตประสาท ของเขายังคงทรงพลังที่สุด

้อครกระตุกยิ้ม ถ้าเลือกได้ เขาไม่อยากเห็นอะไรเลย เป็นดี ยิ่งเกิดเป็นชาวคลองเรือยาว ส้มผัสพรรคนี้่น่ารำคาญนัก

เด็กหนุ่มเคยนึกว่าการเจอวิญญาณทุกครั้งที่ผ่านมาหัวมุมถนน เป็นเรื่องปกติ กระทั่งพ่อแม่พาไปเที่ยวเชิงรายตอนแปดขวบ เขาจึงตระหนักว่าโลกคนเป็นนั้นสบายหูเพียงไร

เจ้าสัณทเวสีหยุดกิน มันหันมาทางอัคร ก่อนจะยื่นกล่อง กาแฟให้

“อ้อ” อัครเบ้หน้า “แกกินเถอะ ไม่ถูกปากฉัน...”

“อ้าว อัครเพื่อนรัก มานั่งเล็มหญ้าอะไรข้างทางล่ะ!”

เสียงหัวเราะเสียดหูดังขึ้นจากเบื้องหลัง อัครยกหน้าขึ้น และพบว่ากำลังถูกเด็กหนุ่มกลุ่มหนึ่งรุมล้อม แผ่นหลังเขา เย็นวาบ แม้อัครจะไม่รู้จักหลายใบหน้าในกลุ่มนั้น แต่ทั้งโรงเรียนก็รู้จักกลุ่มกองหน้าของทีมฟุตบอลโรงเรียน ซึ่งนำชัยชนะระดับจังหวัดมาเป็นหน้าเป็นตาแก่โรงเรียนใกล้เคียง ด้วยความดีความชอบนี้เอง เด็กหนุ่มเหล่านี้จึงไม่เห็นใครอยู่ในสายตา เว้นแต่ตอนมองหาใครมาเป็นเหยื่อสร้างความหฤหรรษ์ โดยเฉพาะกับตันทีมอย่างแจ็ก ซึ่งกำลังกดบ่าของอัครอยู่

โชคร้ายของอัคร แจ็กเป็นเพื่อนร่วมชั้นเขามาตั้งแต่ประถม...และไม่มีอะไรจะสร้างความบันเทิงให้กับตันทีมฟุตบอล มากไปกว่าการ ‘คุยเรื่อยเปื่อย’ กับเพื่อนเก่าคนนี้

อัครพยายามจะลุก แต่เขาล้มแรงบนไหล่ไม่ได้

“จะรีบไปไหนล่ะครับ คุณเพื่อน อ้อ หรือว่าอืมแล้ว...”

แจ็กมองกล่องกาแฟที่อยู่ตรงหน้าอัคร “ไม่ได้นะครับ มาเดด ทั้งที กินเสร็จจะทิ้งคู่เดดได้ไง”

“คู่เดดอะไรวะ” ลูกไล่คนหนึ่งของแจ็กถาม

“อ้าว ไม่รู้เหรอ แปดเดือนก่อนมีเด็กแว้นคนนึงมา

รถคว่ำตายตรงนี่...คงถูกสเบັกคุณอัศวญาณทิพย์แหละ เพราะเขาไม่ถูกใจคนเป็นๆ หรือ” พวกกองหน้าระเบิดเสียงหัวเราะขึ้น อัครแม่มปาก เขาไม่ชอบให้ใครสนใจอยู่แล้ว ยิ่งถูกสนใจในฐานะ ‘เด็กเลี้ยงแกะ’ ยิ่งไม่น่าอภิมรย์ เมื่อตอนป.4 อัครไปเที่ยวงานลอยกระทงกับพี่สาว คลองหลักของตำบลมีต้นธารมาจากถ้ำแห่งหนึ่งในป่า ก่อนจะไหลผ่ากลางตำบลและไปจบที่เวียงปลาย่น้ำ ขณะรอพี่ปล่อยกระทง อัครก็เหลือบเห็นแสงไฟจำนวนหนึ่งที่แนวป่าไกลๆ

ชั่วขณะแรก อัครคิดว่าเป็นกระทงที่ไหลตามน้ำไปรวมกันหลังแนวป่า แต่เขาโตพอที่จะตระหนักได้ว่า วัตถุทั้งหลายย่อมไหลจากต้นน้ำไปปลายน้ำ หากแต่แสงไฟเหล่านั้นเคลื่อนที่คล้ายล่องลอยไปยังถ้ำอันเป็นต้นธาร ด้วยความพิศวง อัครชี้ชวนให้พี่สาวดู แต่พี่กลับไม่เห็น อัครจึงเข้าใจบัดนั้นเองว่าตัวเองเห็นอะไร เขาริบเล่าให้เพื่อนที่โรงเรียนฟัง นั่นคือความผิดพลาด

เรื่องเล่าปากต่อปากแพร่กระจายออกไป กลายเป็นอัครอ้างว่าตัวเองเห็นผีกระสือที่ชายป่า เด็กหลายคนกลัวจนร้องไห้แง บางคนอกลั่นขวัญหายจนต้องเข้าห้องพยาบาล พวกครูๆ เข้ามาสอบสวน ครั้นพบต้นตอเรื่องเล่าก็ออกประกาศว่าผีไม่มีจริง อัครเพียงแค่แต่งเรื่องขึ้น วิธีนี้ทำให้เด็กหายสะเทือนขวัญ แต่กลับกลายเป็นว่าพวกเขาหันมาโกรธต้นเรื่องแทน กว่าจะหันรู้ตัวพวกเพื่อนๆ ก็ประณามว่าเขาหลอกให้คนกลัวเพื่อเรียกร้องความสนใจ หลายคนคิดว่าผู้ร้ายสมควรได้รับโทษ และราชมัลที่ขึ้นแข่งสุดก็คือแจ็ก

“...ไม่ใช่เด็กแว้น...”

“อะไรนะ มึงพูดดั่งๆ ลีวะ!” แจ็กตวาดทันทีที่อัครพึมพำ
อัครตัวงอทันที และเรียกเสียงฮาครืน “เฮ้ย พุดลี เป็นบ้า
หรือไง!”

“บอกว่า...ที่ตายตรงนี้เขาไม่ใช่เด็กแว้น เขาเป็นสโตรก...”

“กูบอกว่าแว้นก็แว้น ทำไม...มึงรู้ดีหรือ หรือมึงเห็น
ผีมัน” แจ็กเยาะเย้ย

อัครก้มหน้างูต ถ้าเขาบอกตามตรงว่าชายผู้โชคร้ายคนนั้น
กำลังจ้องแจ็กอย่างไม่พอใจจากเบื้องหลังอยู่ พวกกองหน้าก็จะ
หาเรื่องแกลั้งเขาต่อ อัครแพ้ทางแจ็กมาตลอด พอขึ้นมัธยมมา
เขาจึงหลบเลี่ยงแจ็กเสมอ และคราวนี้เขาก็ได้แต่หวังว่าความเงิบ
จะทำให้แจ็กเบื่อไปเอง

“สรุปว่าไอคนที่ตายนี้เป็นใครนะ”

“...เด็กแว้น” อัครกระซิบเบาๆ ไม่กล้าสบตาเจ้าสัมภเวสี

“แสนรู้วะไอนี้” ใครสักคนในทีมฟุตบอลว่า “เฮ้ย ไอ้อัคร
เล่าเรื่องผีให้ฟังสักเรื่องซิ ช่วงนี้เจออะไรบ้างวะ” คนอื่นส่งเสียง
เห็นด้วย

“ไม่เจอ...ไม่เห็นอะไร” อัครตอบเสียงค่อย

“อะไรว่า! เห็นผีไม่ใช่หรือเราอะ ตอนเด็กๆ ยังชอบว่า
มีคนตายเต็มคลองเรียวาวเลยนี่ จู๊ๆ ก็แต่งเรื่องไม่ทันหรือ
พ่อนักเขียนเอก”

แจ็กล้อเลียนเขา อัครยังคงไม่ตอบ ได้แต่ภาวนาให้พวกนี้
เลิกสนใจเขา ทันใดนั้นเองก็ดูเหมือนคำภาวนาจะได้ผล

“ก็ได้ๆ กูไม่กวนละ” แจ็กว่า อัครถอนหายใจ ก่อนจะ

แทบล้าล้าอากาศเมื่อได้ยินคำต่อไป “ญานมาจากจินตก็ได้ จินต มึงอยู่กับอัครประจำก็ต้องฟังเรื่องผีจากมันมาบ้างสิ”

อัครเงยหน้าขึ้นและพบว่ามิดีเกสสาวร่างผอมคนหนึ่ง หลบอยู่เบื้องหลังเหล่านักฟุตบอล เธอดูหวาดกลัว ใบหน้า บ่งบอกว่าอยากไปจากสถานการณ์นี้เต็มที่แล้ว อัครใจหายวาบ ทำไมจินตถึงมาอยู่กับพวกนี้ได้

จินตสบตาอัครแวบหนึ่งคล้ายจะขอความช่วยเหลือ

“เฮ้ย ไอ้อัคร จะไปไหนก็ไป ญามีคนทำงานแทนมึงแล้ว” แจ็กปล่อยมือจากไหล่อัคร เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่เขยื้อนจึงเร่งต่อ “ไปสิวะ รำคาญลูกตา”

อัครค่อยๆ ลุกขึ้นช้าๆ หัวใจเต้นระทึก เด็กหนุ่มเดินออกจากวงล้อมทีมฟุตบอล ตามองพื้นตลอดเวลา แต่สัมผัสที่หก ของเขาค่อยๆ สัมผัสความผิดปกติจากจินตได้

“โห หน้าตัวเมียฉิบ ปล่อยให้ผู้หญิงโดนแกล้งแทนตัวเอง” นักฟุตบอลคนหนึ่งเอ่ย

อัครกัดฟัน มันต้องการกระตุ้นเขาให้โกรธ พวกอันธพาลเกลียดคนกลัวเวลาเหยื่อไม่ต่อต้าน แม้จะรู้สึกผิดต่อจินต แต่เมื่อมีโอกาสหนี้ยี่ก็ควรหนี เขาอ่อนแอเกินกว่าจะช่วยจินตได้ กระนั้นเขาก็โกรธตัวเองขึ้นมา จินตเป็นเพื่อนร่วมชั้นอัครมาตั้งแต่ประถมเช่นเดียวกัน แต่จินตไม่เคยหัวเราะเยาะเขา เรื่องสัมผัสที่หกเหมือนแจ็ก

ถ้าพูดให้ถูก จินตเป็นคนเดียวที่เชื่อเขา

แต่เป็นเขาเองที่ผลักดันเธอ ตอนนั้นเป็นเพราะความจำเป็นบางประการ แต่ตอนนี้เขาผลักดันเธอเพราะความแค้น

ของตัวเองล้วนๆ...

ตอนนั้นเองที่แจ็กพูดขึ้น “อย่าไปว่ามันน่า ไอ้อัครมันอยู่
เล่นกับเราไม่ได้ ชินกลับตึก ใครจะคอยดูพื้มันไม่ให้โอเวอร์โดส
คาห้องน้ำล่ะวะ”

ความพยายามของแจ็กสำเร็จตอนนั้นเอง

กัปตันทีมฟุตบอลยิ้มย่องเมื่อเห็นอัครหันกลับมา
ไอ้กึ่งแห้งจะทำได้ยินแค่นั้นก็ตามใจมัน แต่เรื่องพี่สาว
เป็นเรื่องเดียวที่อัครไม่อาจเมินเฉย แจ็กรู้จักมันมานาน ทำไม
จะไม่รู้วิธีทำให้มันเต้นบนฝ่ามือ

แต่แม้จะทะนงว่ารู้จักนิสัยอัครปรูปร่ง แจ็กก็ไม่คิดว่า
เจ้าปอดแตกที่แค่वादเบาๆ ก็แทบลมจับ จะกล้าปรีเข้ามาซกเขา
เมื่ออัครปล่อยหมดกระแทกเข้าตาแจ็ก จึงไม่มีใครทันห้าม
ตัวคนโดนต่อเองยังยืนสับสนอยู่หลายวินาที

ก่อนที่จะคำรามแล้วปล่อยหมดขวาสวนกลับไป

อัครเงยหน้ามองฟ้า แว่วเสียงฟ้าคำราม พระจันทร์ครึ่งเสี้ยว
ฉายเด่น เทศกาลลอยกระทงจะมาถึงในอีกเจ็ดวัน

เขาไม่ได้สลบไป แต่นึกไม่ออกว่าเกิดอะไรขึ้น เขาจำได้
แต่เสียงก่นด่าและสัมผัสเจ็บปวดมากมายทั่วร่าง คลับคล้าย
ได้ยินจินต์ตะโกนว่า “ตำรวจมา” แล้วพวกทีมฟุตบอลก็พลัน
อันตรธานราวภูตผี

อัครมองไปรอบกาย เขาพบว่าตนเอนหลังพิงเสาไฟ
ที่ทางสามแพร่ง เหนือศีรษะมีป้ายประกาศต่างๆ ระบุข้อความ
‘หยุด! ทูบโบราณสถาน ศาลเจ้าญี่ปุ่น’ เด็กสาวหนึ่งคนกับ

ล้มภาวสิทธิ์หนึ่งตนนั่งจ้องเขาอยู่เบื้องหน้า

ด้วยเหตุผลกลใดไม่ทราบ คำแรกที่อัศวพุดคือ “จิ้งจอก...
ขอโทษนะ...”

“ไม่เป็นไร...ปกติอยู่แล้ว...” ไม่รู้ว่าคำตอบนั้นเป็น
การปลอบใจ เสียสติ หรือข้อสังเกต จิ้งจอกกระตุกยิ้มขึ้นมา
“ตกลงนะ ได้คุยกันครั้งแรกในรอบหกเดือนเพราะไอ้แจ็ก”

อัศวหันหน้าหนี เขาไม่ได้คุยกับจิ้งจอกถึงหกเดือนเชียวนะหรือ
ทั้งที่เมื่อก่อนเขาและจิ้งจอกตัวติดกันแท้ๆ

เด็กหนุ่มโอดเตี้ยมาตลอด เด็กคนอื่นที่ไม่กลัวเขา
ก็มองว่าเขาบ้า...แต่จิ้งจอกกลับยอมเป็นเพื่อนเขาเพียงเพราะ
“...ตาแก่ดูจริงใจดีอะ คงไม่โกหกหรอก”

จิ้งจอกดูเหมือนว่าใครโกหก คงเพราะนั่นแหละ หกเดือน
ก่อน ตอนอัศวบอกเธอว่าเขาสบายดี ทุกอย่างปกติ จิ้งจอก
จึงไม่เชื่อเขาแม้แต่น้อย อัศวจึงจำต้องหลบหน้าเธอหลังจากนั้น
เพราะจะให้จิ้งจอกรู้ความจริงไม่ได้

“ทำไมแกถึงมากับพวกทีมฟุตบอลล่ะ” อัศวถามขึ้นเบาๆ

“งานล่อยกระทางนะ พวกนั้นมาตักแต่งขบวนนางนพมาศ
พองานเสร็จ พวกแจ็กเห็นแก ก็เลยลากฉันไปด้วย บอกว่า
จะมาชวนแกไปทำงานด้วยกัน”

“แกตักแต่งขบวนด้วยหรอ” เท่าที่จำได้ จิ้งจอกวาดเส้นตรง
ยังไม่ตรงเลย

“สนด้วยหรอ” คำตอบทำให้อัศวสะอึก

จิ้งจอกถอนหายใจ “ยังเจ็บอยู่หรือเปล่า กลับบ้านไหวไหม”

อัศวพยักหน้า จิ้งจอกจึงถามต่อ “ให้ไปส่งไหม”

“ไม่ต้อง” อัครโพล่งออกไป และสำนึกเสียใจที่เสียงแข็งเกินไป เขาซึ้งกับน้ำใจของเพื่อนเก่า แต่เสียงฟ้าร้องบ่งชี้ว่าอีกไม่นานฝนจะตก เขาจะไม่มีทางเลือกนอกจากให้จินต์หลบฝนที่บ้านเขา และถึงเขาไม่ยอม พี่สาวก็คงจะบังคับให้เขาต้องเปิดบ้านรับจินต์

จะให้ใครเข้าบ้านมาไม่ได้เด็ดขาด

จินต์มองหน้าอัครอย่างไร้อารมณ์ “เดี๋ยวนั้นไว้เจอกัน” เธอพูดเสียงเรียบก่อนจะเดินจากไป

อัครมองตามจนเพื่อนเก่าหายลับ เหลือเพียงเขา สัมภเวสี และฝนที่เริ่มโปรยปรายลงบนทางสามแพร่ง

2

ฝนซาแรกผ่านไปไม่กี่ขึ้นดกครึ้ม อัครย้ายไปตามทางโคลนเฉอะแฉะ ทิ้งแสงไฟจากถนนใหญ่ไว้เบื้องหลัง มุ่งหน้าเข้าไปในความมืดของป่า

ไม่นานนักเขาก็เห็นแสงไฟปรากฏตรงหน้า เป็นแสงจากโคมไฟเหนือรั้วไม้ โซ่คล้องประตูรั้วไม่ได้ใส่กุญแจไว้ *เจ้าคงมาเปิดไว้ให้* เขาผลักประตูไม้เข้าไปแล้วรีบคว้าโซ่มาพันธนาการประตูให้แน่นหนา จากนั้นจึงรีบวิ่งฝ่าฝนผ่านรถกระบะและมอเตอร์ไซด์สีน้ำตาลไปยังบ้านสองชั้นซึ่งตั้งอยู่โดดเดี่ยวพอรักลั่นโศก จึงมาซื้อบ้านที่อยู่ห่างถนนใหญ่เช่นนี้

อัครก้าวเข้าไปในห้องนั่งเล่น น้ำจากเสื้อผ้าชุ่มโชกหยดลงพื้น กลิ่นฉุนประหลาดตีเข้าจมูก เขาเลิกคิ้วก่อนจะเดิน

ตามกลิ้งไปยังชั้นสองที่ปิดไฟมืด เขาเห็นคว้นสี่จางลอยมาจาก
หน้าต่างหลังบ้าน และที่บานหน้าต่างนั่นเอง เขาเห็นร่างหนึ่ง
กำลังจ้องมองผ่านหน้าต่างที่มีเม็ดฝนเกาะไปในความมืด

หล่อนเป็นหญิงร่างผอมบาง แขนติดกระดูก ผมฟูยุ่ง
ไฟจากนุหรีที่เธอคาบส่องให้เห็นใบหน้าซุบผอม หมองคล้ำ
แต่ยังพอบอกได้ว่าเธอเคยเป็นคนสวย

คล้ายรับรู้ว่าถูกจ้องมอง หญิงนั้นหันกลับมามองอัคร
เธोज้องเขาเงิบๆ อยู่พักใหญ่ ก่อนจะลุกแล้วก้าวมาทางเขาช้าๆ

เธอบรรจุติดหน้าผากอัครเสียงดังเป๊าะ

“โอ๊ย! เจ็บนะจ้ะ” อัครร้อง

“อุตสาห์วางผ้าเช็ดตัวทิ้งไว้ ไม่ยอมใช้” อัญรินทร์เอ่ย
อย่างเนือยๆ เธอคว้าผ้าเช็ดตัวบนราวตากผ้าหน้าห้องน้ำ แล้ว
ถูร่างน้องชายอย่างแรง

“ทำเหมือนผมเป็นเด็กไปได้ ผมเช็ดเอง” อัครฉวย
ผ้าเช็ดตัวจากพี่สาวอย่างหงุดหงิด

“เสร็จแล้วก็ไปอาบน้ำซะ เตี่ยวเป็นหวัด” อัญรินทร์สั่ง
แต่ก่อนอัครจะเดินเข้าห้องน้ำ หญิงสาวก็ดึงแขนเขาไว้ “เตี่ยว
ก่อน”

อัญรินทร์เปิดไฟโถงทางเดิน ตาเบิกกว้างเมื่อเห็นรอย
ฟกช้ำบนใบหน้าน้องชาย

“ไปทำอะไรมา”

“ล้ม”

“ล้มบ้านพ่อเกิด ตาบูดจี้โดนต่อยมาใช่ไหม” อัญรินทร์
เคঁน เธอยื่นหน้ามาใกล้จนปลายนุหรีเกือบโดนหน้าน้องชาย

“ไหนว่าจะเลิกบุหรืไง” อัครพยายามเปลี่ยนเรื่อง
“เลิกเฉพาะตอนแกอยู่...ตอบมาได้แล้ว ไปทำอะไรมา”
อัครอึ้ง อัญรินทร์จ้องตาเขาเขม็ง เขาทนแรงกดดัน
จากพี่สาวไม่ไหว แม่ใจจริงจะไม่อยากให้พี่สาวรู้เรื่องเลย

“ผม...ผมไปเจอไอ้แจ็ก”

“ไอ้กองหน้าหัวตังนั้นนะเหรอ”

อัครพยักหน้า “มันเข้ามาหาเรื่องผม ผมพยายามหนี
แต่มันด่าเจ้ ผมเลยต่อยมันไป...”

อัญนิ่งไป “ใครชนะ”

“ผมแพ้คะเนน”

“แพ้นึกนะสิไม่ว่า” หญิงสาวถอนหายใจ เธอเปิดตู้ยา
หลังกระຈกเพื่อหาอุปกรณ์ปฐมพยาบาล “ฉันสอนให้แกสู้คน
แต่หัดประเณินสถานการณ์บ้างสิ ถ้ารู้ว่าแพ้ก็อย่าสู้”

“มันด่าว่าเจ้จะโอเวอร์โตสคาห้องน้ำ ผมก็โกรธสิ!”
อัครเถียง เขาร้องไห้อี้อเมื่อพี่สาวเอาสำลีชุบยาแดงจิ้มแผล

“มันจะด่าฉันว่าขี้ขลาดยังไง ฉันก็ไม่สีกหรือหรอก...จริง ๆ นะ
อัคร ปกติแกใจเย็นจะตาย ทำไมพอโกรธขึ้นมาถึงทำอะไร
ไม่คิดหน้าคิดหลัง”

อัครก้มหน้ารับคำตำหนิ เขารู้จุดอ่อนตัวเองดีจึงถือหลัก
หนีไว้ก่อนเสมอ ถ้าฝืนเผชิญหน้าปัญหาใหญ่เกินไป ตัวไป เขาก็
มีอันและแบบนั้นเท่านั้น แต่พอได้ยินแจ็กล้อเลียนพี่ตัวเอง
ก็คล้ายคนตาบอด นึกแต่อยากเอาคืนคนปากสุนัขให้เจ็บแสบ
ที่สุด พอใจเย็นลงแล้วก็นึกเสียใจ ต่อจากนี้แจ็กคงฟังเสียงอัคร
และไม่ปล่อยให้อักรใช้ชีวิตสงบ ๆ แน่

“มันรุ่มแกล้งจินต์ด้วย...” อัครพืมพา

“ถ้างั้นค่อยสมเหตุสมผลหน่อย” อัญตอบเสียงเบา
เธอทิ้งบุหรีและสำลิลงถึงขยะ

“เปล่า...” เขาไม่อยากโกหกพี่เรื่องนี้ “ผมไม่ได้ต่อยมัน
เพราะแกล้งจินต์ ตอนแรกมันรุ่มลื้อผม ก่อนเปลี่ยนไปรุ่มจินต์
แทน...ผมอาศัยโอกาสนั้นหนีมา”

อัญเหลือบมองหน้าน้องชาย อัครรู้สึกถึงความผิดหวัง
บนใบหน้าเธอ

“ผมไม่เก่งเหมือนพี่นี่” อัครแก้ตัวเสียงอ่อย

อัญแก่กว่าเขาห้าปี แต่เธอเล่นกับเขาเป็นประจำ สมัย
ประถม อัญซึ่งอยู่มัธยมจะมานั่งเฝ้าเขาเล่นหลังเลิกเรียน
ที่สนามเด็กเล่น พี่สาวจึงเห็นจะแจ้งว่าเด็กคนอื่น ๆ กลัวน้องชาย
ตัวเอง และบางคนก็ถึงขั้นแกล้งอัครเพราะสัมผัสสรวงโลก
ของเขา อัญจะเข้ามาปกป้องอัครเสมอ สำหรับเด็กตัวเล็ก
ไร้กำลังอย่างอัคร พี่สาวดูจะปราบอริได้ทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็น
เด็กเกเรรุ่นน้องจนถึงพวกผู้ใหญ่ที่บอกให้อัครเลิกพูดไร้สาระ
ตอนข่าวลือเรื่องกระสือระบาด ครูกล่าวหาอัครว่าโกหกเพื่อ
เรียกร้องความสนใจ พออัญรู้เข้าก็ไปเถียงครูอยู่หน้าห้อง

“อัครบอกว่าเห็นก็เห็นสิ ครูอยู่ที่นั่นเธอ ถึงรู้ว่าอัคร
โกหก”

อัญยืนอยู่ข้างเขาตอนที่อัครเห็นแสงไฟประหลาด เธอ
ไม่เห็นไฟ แต่เธอเชื่อเขา

อัครรินทร์ถอนหายใจ เธอเก็บอุปกรณ์ทำแผลเข้าที่
“รีบอาบน้ำแล้วลงมากับข้าวนะ พี่อยากกินแกงส้ม”

แม้จะจำสูตรอาหารของแม่ได้แม่นยำ แต่อัญรินทร์ทำอาหารไม่ได้ เธอจึงคอยกำกับอัครให้ปรุงนั้นผสมนี้อยู่เบื้องหลัง อย่างไรก็ตาม อัครไร้ทักษะทำอาหารโดยสิ้นเชิง เขาเคยเสิร์ฟหมูบึ่งที่ยังไม่สุกดี คู่กับไข่ดาวไหม้ให้พี่สาว ย่างดีที่ครั้งนั้นสวรรค์ไม่ไจร้ายกับ ท้องไส้เธอเกินไป ฝีมือทำอาหารของอัครค่อยๆ พัฒนาขึ้นตลอด หลายเดือนมานี้ ตอนนี้อัญไม่ต้องสละเวลาอนสามชั่วโมง เพื่อไปกราศึกในห้องน้ำอีกแล้ว

และแกงส้มที่อัครพึงทำเสร็จครั้งนี้ก็ได้เกินความ คาดหมายของพี่สาว

“รสเหมือนที่แม่ทำเลยนี่” อัญชมหลังตักเข้าปาก

อัครที่นั่งฝั่งตรงข้ามของโต๊ะอาหารยิ้มเผละ “ผมแอบดู หัวหน้าก๊ากที่ร้านเขาทำ”

“ครูพักลักจำนี่เอง น่าจะไปขอให้เขาสอนตรงๆ แต่แรก ก่อนหน้านี้ทำแกงส้มเป็นแกงฟ้าหมด”

“นี่ปากเธอจ้ะ”

อัญรินทร์หยิบกระป๋องเบียร์ขึ้นกระดก เธอร้องเสียงต่ำ ด้วยความพอใจ “สรุป...จะเอาไง เรื่องนายเจ๊กนั่น”

“หมายความว่าไง จ้ะ”

“มีเรื่องกับคนพรรคนี้สักหน มันก็กัดไม่เลิก” หญิงสาวว่า อัครได้ยินดังนั้นก็หน้าซีด อัญรินทร์ถอนหายใจ “ให้พี่ไปจัดการ ให้ใหม่”

“จัดการยังไง”

“สนทนากับปัญญาชน...ถ้าไม่เชื่อฟังก็ใช้ตีนใช้หมัด เกลี่ยกล่อมสักหนอย” อัครสะดุ้งโหยง เพราะรู้ว่าพี่สาว

หมายความว่าตามทีพุด

“อย่าเลยเจ้า มันตัวใหญ่ แถมมีหลายคนด้วย”

“ก็จริง...เดี๋ยวนี้ฉันไม่มีแรงจะจับกระต่ายด้วยซ้ำ”

อัญรินทร์เอ่ยเสียงขมขึ้นพลางมองข้อมือผอมแห้งของตัวเอง

“อีกอย่าง...ถ้าจะทำแบบนั้น เจ้าก็ต้องออกไปข้างนอกด้วย”

“จริงสินะ” อัญรินทร์พึมพำ ใบหน้าไร้อารมณ์ฉายแวว
สลด เมื่อเห็นอารมณ์พี่สาว อัครก็คิดทันทีว่าจะต้องหนีพวก
ทีมฟุตบอลสุดชีวิต หรืออย่างน้อยก็ต้องไม่ให้พี่รับรู้ปัญหา
ของเขา

เพราะจะให้ใครเห็นอัญรินทร์อีกไม่ได้เด็ดขาด

ขณะอัครล้างจานอยู่ในครัว เขาก็ได้ยินเสียงเปียโนมาจากห้อง
นั่งเล่น

อัครไม่รู้จักชื่อเพลง แต่รู้ว่าเป็นเพลงโปรดของพี่สาว
ทุกโน้ตกังวานใสและนุ่มนวล สอดประสานกันอย่างสว่างไสว
คล้ายจะอาบไอบุ๋นให้บ้านกลางป่า ทลายความหนาวเหน็บจาก
เมื่อดฝนที่โปรยลงมาไม่ขาดสาย

เด็กหนุ่มยิ้มน้อยๆ ใครจะคิดว่าคนกระด้างอย่าง
อัญรินทร์สามารถบรรเลงเปียโนได้ละมุนเช่นนี้ พี่สาวมีเรื่อง
ชวนให้ประหลาดใจเสมอ เหมือนตอนที่รู้ว่าเธอเลือกเรียน
ครุศาสตร์เอกดนตรี

กิตติศัพท์ของอัญรินทร์ระบือทั่วคลองเรือยาวในฐานะ
เด็กมีปัญห เธอเรียนเก่งแต่ชอบโดดเรียน ชอบตะบึง
มอเตอร์ไซค์เล่นตอนดึกๆ เถียงผู้ใหญ่คำไม่ตกปาก ไม่กลัว

ที่จะตอกกลับเสียงนินทาของชาวบ้าน คนนิสัยขบถอย่างเธอ ไม่น่าจะเป็นครูดนตรีได้ แม้เธอจะไปเรียนจนถึงปีสามแล้ว คำว่า ‘ครูอัญ’ ยังฟังดูเหลือเชื่อ เพราะกลับบ้านมาที่ไร้อัญรินทร์จะนอนกินบ้านกินเมืองถึงเที่ยง ตื่นมาดื่มเบียร์แต่หัววัน และกลายเป็นชาประจำจูดสูบบุหรี่ของ อบต.

คงเพราะอย่างนั้นเอง ชาวลือที่ว่าเธอติดยาจึงไม่น่าแปลกใจสำหรับหลายคนนัก

หกเดือนก่อน เพื่อนของเพื่อนร่วมคณะอัญรินทร์ซึ่งเป็นคนแถวบ้าน รายงานว่าอัญรินทร์โทรศัพท์ไปดริบเรียน โดยให้เหตุผลว่า พ่อแม่ต้องไปทำงานต่างประเทศ ทั้งอัครให้อยู่บ้านคนเดียว เธอจึงดริบมาดูแลน้องชายก่อนหนึ่งทอม แต่ต่อมา เมื่อถึงเวลาลงทะเบียนรักษาสภาพนักศึกษา เธอกลับไม่ดำเนินการ หญิงสาวจึงสิ้นสภาพนักศึกษาหลายเดือนแล้ว

คำอ้างของอัญรินทร์ก็ไม่สมเหตุผล ผล แม่ของสองพี่น้องต่างจากสามีที่รักสันโดษ เธอนิยมสมาคมกับเพื่อนบ้าน หากจะย้ายไปทำงานต่างประเทศจริง หล่อนต้องมาบอกลาชาวบ้านก่อนอยู่แล้ว แต่นี่กลับเงียบหายไปราวกับอันตรธานไปกลางอากาศ

เดือนกรกฎาคม เย็นฝนตกหนัก มีคนเห็นอัญรินทร์ทางร่วมไปรับน้องที่ป้ายรถสองแถว สภาพของเธอทำให้ผู้พบเห็นตะลึง แม้จะไม่ค่อยดูแลตัวเอง แต่อัญรินทร์ก็เป็นคนสวยคนหนึ่ง ทว่าบัดนี้ผิวเธอซูบซีด ผอมแห้งราวกิ่งไม้ ตาลึกคล้ำ และบางคนก็สังเกตเห็นแผลบนต้นแขนที่ดูเหมือนรอยมีดกรีด มีคนสอดรู้สอดเห็นตามสองพี่น้องไปที่บ้าน ขณะกดกริ่งเรียกก็แอบมองเข้าไปเห็นสภาพบ้านที่รกรุงรัง มีกลิ่นเหม็นอับโชย

ออกมา สักพักอัครก็ออกมาขอร้องให้ชาวบ้านจากไปอย่าง
กล้า ๆ กลัว ๆ

นับแต่วันนั้นเอง ก็มีข่าวลือว่าอัญรินทร์ลาออกเพราะ
เป็นโรคซึมเศร้า หลายคนเห็นต่างและเชื่อว่าสาวเจ้าคงติดยา
และทำร้ายตัวเอง ข่าวลืออย่างหลังเข้ากับบุคลิกภาพเธอมากกว่า
ไม่ซำ้มนักก็กระจายไปทั่วคลองเรือยาว ปริศนาที่หลงเหลืออยู่คือ
พ่อแม่ของสองพี่น้องไปไหน

เมื่อเข้าเดือนสิงหาคม อัครมาสัปดาห์เป็นเด็กล้างจาน
ที่ร้านลิ้มเพ็งโภชนา ทุกคนรู้ว่าเด็กคนนี้จะเก็บตัวขนาดไหน
ถ้าต้องมาทำงานทำ เห็นทีคงเพราะทางบ้านเงินทองขัดสนเป็นแน่
กอปรกับข่าวลือว่าพ่อของสองพี่น้องกู้เงินจำนวนหนึ่งไปลงทุน
ก่อนจะไปต่างประเทศ ทำให้เกิดข้อสรุปโดยไม่ต้องพิสูจน์ว่า
พ่อแม่ของสองพี่น้องติดหนี้หัวโต จึงตัดสินใจหนีหนี้โดยทิ้ง
ลูกสาวติดยากับลูกชายจิตหลอนไว้สองคน

ที่ตกลงคือชาวบ้านหลายคนไม่เคยเห็นหน้าค่าตาเขาด้วยซ้ำ
วันก่อนอัครเห็นหญิงวัยกลางคนที่เขาไม่รู้จักกำลังเล่าเรื่อง
ให้ชายแก่หัวโตคนหนึ่งฟังที่ร้านลิ้มเพ็ง หลอนอ้างว่าเคยไปเห็น
สภาพบ้านของสองพี่น้อง ทั้งสกปรก ผุพัง มีขวดเหล้าเบียร์
เต็มไปหมด และมีพวกขี้ยาเข้าออกเป็นประจำ

อัครมองไปรอบ ๆ บ้าน ตอนพ่อแม่จากไปใหม่ๆ สภาพ
น่าอดสูเช่นนั้นก็พอมีอยู่หรอก แต่ตอนนี้ เขาพยายามทำ
ความสะอาดครั้งใหญ่ ตอนนี้บ้านสะอาดสะอาด มีกลิ่นหอม
จากเครื่องหอมที่ตนนำมาประดับ ถึงพี่สาวชอบทิ้งก้นบุหรี่
หรือกระป๋องเบียร์ไม่เป็นที่ อัครก็คอยเก็บกวาด บ้านหลังนี้

สมบูรณ์แบบ และเสียงเปียโนของอัญกีชูรสมันให้วิเศษขึ้น

ที่สำคัญ ยอว่าแต่ขี้ยาเลย ต่อให้เจ้าอาวาสผู้เป็นที่นับถือมาเคาะประตู อัครก็ไมยอมให้ใครเข้ามาในเคหาสนวิเศษนี้เด็ดขาด

3

อัครเปิดตู้เย็นและพบว่าเบียร์ของพีเกลหมดแล้ว เขาวางแผนว่าสุดสัปดาห์นี้จะออกไปเติมเสบียง คิดได้ดังนั้น เขาก็เปิดตู้ข้างเปียโนในห้องนั่งเล่นเพื่อหยิบสมุดรายรับรายจ่ายมาดู เขายิ้มอย่างพอใจเมื่อเห็นว่าเงินส่วนที่กันไว้จ่ายตลาดมีมากพอ ดูวันลอยกระทงนี้จะได้ซื้ออะไรดี ๆ มาลองกับพี่สาว

ตั้งแต่พ่อแม่ไม่อยู่ อัครก็ดูแลการเงินในบ้านอย่างกวดขัน เมื่อไม่มีรายได้จากงานหลัก และเขาถอนเงินจากบัญชีพวกท่านไม่ได้ บ้านหลังนี้ก็มีรายได้จากค่าเช่าที่ดินเลี้ยงวัวติดถนนใหญ่เท่านั้น แม้จะมากพออยู่ได้ แต่เขาได้ข่าวมาว่าคนเช่าวางแผนจะขายทั้งฝูงทิ้งแล้วย้ายไปอยู่กับลูกชายที่ต่างจังหวัด แม้ไม่รู้ว่าจริงเท็จ อัครก็ไม่อยากนั่งรอให้รายได้แหล่งเดียวหดหาย การเจรจาหาคนเช่าใหม่ดูเป็นเรื่องเกินตัวสำหรับเด็กวัยสิบห้า อัครจึงทำงานพิเศษเป็นเด็กล้างจานที่ร้านลิ้มเพ้งโภชนา โดยขอให้พี่สาว (ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้นกับลูกเจ้าของร้าน) โทรศัพท์ไปฝากงานให้

อัญรินทร์พยายามหางานเหมือนกัน เธอพอจะกดคีย์บอร์ดได้ จึงรับแปลเอกสารภาษาอังกฤษให้นิตยสารออนไลน์เจ้าหนึ่ง

แม้อัครจะไม่อยากให้เธอเห็น้อยก็ตาม อัณยีนกรานว่าตัวเองเป็นคนเดียวที่ใช้ของฟุ่มเฟือยอย่างเบียร์ จะปล่อยให้ห้องหาเงินคนเดียวได้อย่างไร มิเช่นนั้นก็ให้เลิกซื้อเบียร์เสีย ซึ่งอัครยอมไม่ได้เช่นกัน เขารู้ว่าความสุขทั้งหมดที่อัณรินทร์ครอบครองตอนนี้ มีเพียงเปียโนและเบียร์สักกระป๋องเท่านั้น

หลังตรวจค่าใช้จ่ายเสร็จ อัครก็เก็บสมุดแล้วเดินขึ้นชั้นบน ขณะที่เขาเดินผ่านห้องอัณรินทร์ เขาก็ได้ยินเสียงพูดคุยกมาจากข้างใน...ไม่สิ เหมือนเสียงทะเลาะมากกว่า

“...แกโตแล้วดูแลตัวเองได้ แต่คิดถึงน้องแกด้วย!”

“หนูดูแลอัครตลอดอยู่แล้ว บ้าไม่ต้องจู้จี้หรอก”

“หัดมีความรับผิดชอบบ้างนะยายอัณ อย่าเป็นเหมือนพ่อแก”

“บ้าไม่รู้อะไรอย่ามาว่าพอนะ”

อัครเคาะประตูห้องเบาๆ “เจ้ ผมเข้าไปได้ไหม”

เสียงในห้องเงียบไป อัครได้ยินเสียงพึมพำของพี่สาวบอกว่า “วางสายก่อนนะ” ไม่ช้าอัณรินทร์ก็ออกจากห้องมา

“คุยโทรศัพท์กับใครเหรอ”

“ป้าอัน” อัณรินทร์พึมพำ ใบหน้าบึ้งตึง “ป้าบอกว่าสัปดาห์หน้าจะมาเยี่ยม”

อัครเบิกตากว้าง “ทำไมล่ะ”

“พวกปากหอยปากปูไปบอกเรื่องพ่อแม่นะสิ รู๊ปโปโธ.มาด่าพี่ยับเลย แล้วบอกว่าจะมาดูให้แน่ว่าหลานอยู่กันได้...อาจจะย้ายมาอยู่ด้วยถ้าจำเป็น”

“จะให้ป้ามาบ้านไม่ได้นะเจ้”

“รู้냐 ก็บอกไปแล้วว่าพ่อจัดการให้แน่ใจแล้วว่าเราอยู่กันได้ แต่ป้าไม่ไวใจพ่อ”

อาจเพราะพ่อมีประวัติทำตามใจตัวเองบ่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นหนีตามกันกับแม่ ย้ายบ้านมาเริ่มงานโดยไม่ปรึกษาใคร รวมถึงการปล่อยปละอำพองจนโตมาเป็น ‘เด็กเหลื๋อขอ’ ในสายตาญาติๆ ไม่แปลกที่กระทั่งพี่สาวของพ่อจะไม่สบายใจที่เขาปล่อยลูกให้อยู่บ้านเพียงสองคนหลายเดือน

“แต่เจ้าจัดการได้ใช่ไหม” อัครถาม “เหมือนปกติใจเจ้ตื้อแพ่งจนป้าก็เอือม แล้วก็รามือไปเอง”

อัครินทร์ม้มปาก “จริงๆ ป้าพูดถึงเรื่องหนึ่งด้วย...ป้าอยากเอาแกไปอยู่ด้วย”

“ผมปฏิเสธไปแล้ว เรื่องก็จบไปแล้วนี่”

พอจบ ม.4 อัครก็ตั้งเป้าอยากเป็นทนายเหมือนพระเอกหนังเรื่องโปรดอย่าง *เดอะเรนเมเกอ์* และตามปรัชญาของครอบครัว ทำอะไรก็ทำให้สุด เขาก็หมายจะเข้ามหาวิทยาลัยชั้นนำ ได้ยินดังนั้นป้าอั้นก็กังวลว่า โรงเรียนบ้านนอกอย่างคลองเรือยาวไม่อาจเตรียมหลานชายให้พร้อมกับสนามแข่งขันอันดุเดือด จึงคิดจะรับหลานชายไปเรียนโรงเรียนดีๆ ที่กรุงเทพฯ อัครปฏิเสธ เพราะไม่อยากจากบ้านและพี่สาว

“ป้าเห็นว่าพ่อไม่อยู่ เลยจะเอาแกไปดูแล”

“ไม่ต้องหรอก พี่ดูแลผมดีอยู่แล้ว”

“แน่ใจ? ไม่คิดว่าแกรับภาระเกินเด็กสิบห้าไปหน่อยหรือ ทั้งทำงานกๆ หาข้าวเลี้ยงฉัน แกก็เลยเข้าหาแล้วอยู่อย่างนี้ดีแล้วหรือ ถึงจะไม่ชอบที่ป้าหาว่าฉันไม่ดูแลน้อง

แต่ก็จริงที่ป่าเขาจะดูแลแกดีกว่าฉัน”

“ไม่มีทาง!” อัครร้อง

ไม่มีใครจะดูแลเขาดีกว่าอญรินทร์อีกแล้ว ใครกันที่ปกป้องเขาเวลาพวกอันธพาลมาแก๊ง ใครกันที่คอยฟังเรื่องผีที่เขาเล่าโดยไม่กังขา เขาอยู่ที่คลองเรือยาวมาทั้งชีวิต อัครยังรู้สึกเสมอว่า นอกประตูบ้านไปล้นเป็นสถานที่อันตรายและคาดเดาไม่ได้ เสียงภูตผีล่องลอยอยู่ทุกที่ ผู้คนที่มองเขาอย่างสมเพชและเหยียดหยาม แล้วกรุงเทพระเล้า มหานครที่มีคนเกิดวันละหมื่นคนตายวันละพัน เสียงคนตายจะกระหึ่มเพียงใด มนุษย์จะโหดร้ายกว่าที่นี้เพียงใด ป้าเห็นว่าเรื่องผีของอัครไร้สาระและเคยสงสัยว่าเขาอาจมีอาการทางจิต อัครจะต้องเผชิญคนแห่งนั้นเพียงคนเดียว

และทั้งอญรินทร์โดดเดี่ยวอยู่ในบ้านหลังนี้

“เจ้าไม่อยากให้ผมอยู่ด้วยเหรอ” อัครพูดอย่างน้อยใจ

แวตยาเย็นชาของหญิงสาวรูปโหล “ที่ไหนกันล่ะ”

“แล้วทำไมอยากไล่ผมไปล่ะ”

อญรินทร์ไม่ตอบอะไร สองพี่น้องนั่งเงียบอยู่ในโถงทางเดินชั้นบนเนิ่นนาน ในที่สุดอญรินทร์ก็ถอนหายใจ เธอขยี้ผมอัครเบา ๆ

“เดี๋ยวพรุ่งนี้ฉันโทร.ไปหาป้าอีกทีละกัน”

อัครยิ้มออกมาในที่สุด

ร่างผมบางเดินไปตามถนนมืดสนิทและเจียบงัน ผนหยุดตกเหลือเพียงฟ้าโปร่งกระจ่างดาวและกลิ่นดินหอมกรุ่น

กลิ่นหลังฝนตกใหม่ ๆ เป็นอย่างเดียวที่ทดแทนกลิ่นบุหรืสำหรับอัญรินทร์ได้ มันทำให้ใจสงบและหลุดพ้นจากความกังวลทั้งปวง

ดีที่ฝนหยุดตกตอนเที่ยงคืน หญิงสาวจึงออกมาเดินรับลมตอนกลางดึกได้ ชาวบ้านหลับหมดแล้ว ไม่มีใครจะมาแอบเห็นเธอแล้วเอาไปเริ่มข่าวลือประหลาดๆ อีก แต่อัญรินทร์จะให้น้องรู้ไม่ได้ พอเป็นเรื่องกฎที่ตัวเองตั้ง อัครหัวแข็งอย่างน่ากลัว

เธอนึกถึงสมัยเด็กๆ ในวันฝนตก อัญญสัญญากับน้องชายว่าจะพาเขาเดินเล่นสูดกลิ่นดินหลังฝนหยุดตก แต่กว่าฝนจะหยุดก็ปาเข้าไปตีสาม อัครมาปลุกเธอ บังคับให้พาเขาไปเดินเล่นตามสัญญา แม้อัญจะบอกว่ามันดึกแล้ว และอากาศก็เย็นแต่น้องชายก็ไม่ยอม เช่นเดียวกับทุกครั้ง อัญรินทร์ทนความปรารถนาน้องชายไม่ไหว เธอแอบพาอัครออกมา เขาชอบใจทิวทัศน์อันชุ่มชื้นวันนั้นมาก เด็กหญิงถามน้องว่าทำไมถึงชอบขนาดนั้น

‘...อัครชอบเดินเล่นกับพี่’

เช้าวันต่อมา อัครป่วย เขาไม่ยอมบอกใครเรื่องที่สองพี่น้องแอบออกไปเดินเล่น ยกเว้นจินต์ที่มาเยี่ยม อัญซ่อนอยู่นอกห้อง แอบฟังอัครคุยกับเพื่อน

‘คิดยังไงถึงออกไปเดินเล่นดึกๆ จนป่วยเนี่ย’ จินต์ถาม

‘ก็สัญญากับเจ้ไว้ว่าจะออกไปนี่ เจ้ชอบกลิ่นหลังฝนตกใหม่ๆ มาก ถ้าไม่ได้ออกไป เจ้ก็คงเสียใจ’ อัครตอบ

อัญรินทร์ยิ้มมุมปากเล็กน้อยเมื่อนึกถึงอดีต น้องชายคิดเสมอว่าตัวเองเป็นกล้วยไม้ที่ถ้าไม่เกาะไม้ใหญ่ ก็ตาย...และ

มนุษย์ถูกสร้างมาไขว่คว้าอนาคต เราถูกสาปให้วิ่งต่อตาบอดยังมีชีวิต
แต่จะทำไม เช่นไร หากอุปสรรคที่เผชิญคือขบวนแห่งฤดูที่หมายจะเอาวิญญาณ!

เมื่อพี่สาวตกเป็นเป้าหมายของขบวนแห่งรอยผี
จักรเด็กหนุ่มผู้มีพลังมองเห็นวิญญาณจึงไม่มีทางเลือกอื่น
นอกจากต้องพาเธอหนี หนี และหนี จนกระทั่งได้พบกับคฤหาสน์ผีสิง
ที่แม่เหล่านี้อาจหนีจากขบวนแห่งยังไม่อาจกล้ากราบ
แต่สถานที่ปลอดภัยกลับแฝงปริศนาดำมืด มีอันตรายมากมายรอพวกเขาอยู่
ท่ามกลางภัยพิบัติที่เข้าปกคลุมชีวิตสองพี่น้อง
จักรเผชิญกับการตัดสินใจที่บีบคั้นจนชีวิตสิ้นกลิ่น

ปิดประตูให้ดี หับหน้าต่างให้มิดชิด
เพราะหากเปลือเมื่อไร ขบวนแห่งรอยผีจะตามตัวเราเจอ
เมื่อนั้นเราจะต้องร่วมเดินขบวนกับพวกมันไปตลอดกาลปาวสาน...

ผลงานระทึกกึ่งใจซึ่งได้รับการคัดเลือกจาก **ไทยเล่าไทยหลอน**
โปรเจกต์ค้นหาผลงานของนักเขียนไทยที่จะมานิยามความหลอนในรูปแบบใหม่

ไทยเล่า ไทยหลอน

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7585-5

9

786161 875855

Cover Design: Kraize
Illustration: RanuthTong

285 บาท